

Arrest

nr. 235 743 van 4 mei 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 september 2019 in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers verlieten hun land van herkomst in augustus 2014 en dienden op 9 september 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in, ook in naam van de hun vergezellende minderjarige kinderen T. S. K. A.-B. en M. S. K. A.-B.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 24 oktober 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stelden hiertegen geen beroep in bij de Raad voor

1.3. Op 26 juni 2017 dienden verzoekers een tweede verzoek om internationale bescherming in, eveneens in naam van de hun vergezellende minderjarige kinderen.

1.4. De commissaris-generaal besloot op 20 juli 2017 tot weigering van inoverwegingname van verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming. Verzoekers stelden tegen deze beslissing wederom geen beroep in.

1.5. Op 30 april 2019 dienden verzoekers een derde verzoek in om internationale bescherming, doch deden daarna afstand van dit verzoek.

1.6. Op 9 mei 2019 dienden de minderjarige kinderen van verzoekers in eigen naam verzoeken om internationale bescherming in.

1.7. Op 3 september 2019 verklaarde de commissaris-generaal de in punt 1.6. vermelde verzoeken niet ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3 eerste lid, 6°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van T. S. K. A.-B.:

"(...)

A. Feitenrelaas

Je bezit de Iraakse nationaliteit en bent afkomstig uit Bagdad. Je hebt jouw land van herkomst definitief verlaten in augustus 2014 in het gezelschap van jouw ouders S. K. R. A.-B. (o.v. X) en A. A. H. H. (o.v. X).

Op 9 september 2015 dienden jouw ouders een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 24 oktober 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Jouw ouders dienden geen beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 26 juni 2017 dienden jouw ouders een tweede verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 evenzeer in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 20 juli 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag genomen. Jouw ouders dienden opnieuw geen beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 30 april 2019 dienden jouw ouders een derde verzoek om internationale bescherming in. Jouw ouders namen evenwel zelf de beslissing om afstand te nemen van dit verzoek.

Op 9 mei 2019 diende je in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving hiervan vermeldde je dat jouw vader en grootvader geslagen werden door bandieten. Jouw grootvader werd meer bepaald geslagen omdat hij niet wilde vertellen waar jouw vader was. Daarnaast vertelde je dat jouw vader en jouw broer Mustafa werden beschoten toen ze in Irak aan het rijden waren met de wagen. Tenslotte stelde je nog dat tijdens de reis naar Europa jouw moeder, broer en zus tijdelijk werden vastgehouden door de Hongaarse politie.

Jouw vader, die de mogelijkheid kreeg om verklaringen af te leggen, verklaarde vervolgens dat hij in Turkije lid was geworden van de Iraakse oppositie. Verder verklaarde hij dat hij bij zijn terugkeer naar Irak naar Diyala en niet naar Bagdad ging.

Ter staving van jouw verzoek werden de volgende documenten door jouw vader voorgelegd: een arrestatiebevel ten aanzien van jouw vader (k), een politiedocument over de beschieting van de wagen (k), een volmacht voor uw vader bij een Iraakse vereniging in Turkije (k) en diverse medische documenten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat en vader die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en uit jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden ter staving van hun eerdere beschermingsverzoeken en waarvoor de beslissing nu definitief is.

Het enige nieuwe element dat door jouw werd toegevoegd betreft de kortstondige aanhouding van enkele familieleden door de Hongaarse politie. Dit is an sich evenwel geen element dat een vrees ten aanzien van jouw land van herkomst kan aantonen.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

De elementen die door jouw vader werden aangereikt tijdens jouw persoonlijk onderhoud betreffen geen eigen motieven in jouw hoofde maar zijn nieuwe elementen in hoofde van jouw ouders. Bijgevolg moeten jouw ouders hiervoor de geëigende procedure volgen, i.e. het indienen van een volgend verzoek in de zin van artikel 57/6/2.

Bovendien moet ter zake worden gesteld dat de door jouw vader ingeroepen elementen überhaupt niet kunnen volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade als aannemelijk te beschouwen.

Inzake de werkzaamheden die jouw vader zou hebben uitgevoerd voor een Iraakse organisatie in Turkije dient te worden gesteld dat hij enkel een kopie van een volmacht voorlegt waardoor de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Zelfs indien zijn verklaringen ter zake zouden worden aangenomen moet er worden vastgesteld dat hij zich qua werkzaamheden beperkte tot het leveren van humanitaire bijstand, zonder hierbij onderscheid te maken op basis van etnie of geloofsbekering. Zodoende zou hij geenszins controversiële bijdragen hebben geleverd waardoor in die optiek niet kan worden ingezien waarom jouw

vader op heden hierom zou worden geïnviseerd in Irak. Hiernaar gevraagd kan hij overigens ook geen concrete indices naar voor schuiven waaruit zou moeten blijken dat hij omwille van zijn humanitaire activiteiten problemen zou kennen. Indien jouw vader effectief vreest om geïnviseerd te worden omwille van zijn humanitair werk in Turkije kan tenslotte niet worden ingezien waarom hij dit niet eerder zou hebben verteld aan het CGVS. De door jouw vader gegeven uitleg, als zou de organisatie of de oprichter ervan als terroristisch worden aanschouwd, kan hierbij niet als toereikend of aannemelijk worden aanschouwd. Jouw vader was immers zeer geruime tijd in België waardoor hij zich probleemloos kon vergewissen van de mogelijkheden om zijn op heden geclaimde activiteiten tot uiting te brengen. Het is binnen deze context evenmin duidelijk waarom jouw ouders gezien dit nieuw ingeroepen motief zouden afstand doen van hun beschermingsverzoek van 30 april 2019.

Verder wierp uw vader op dat hij bij de terugkeer naar Irak niet naar Bagdad maar naar Diyala terugkeerde. Dit gegeven neemt evenwel niet weg dat jouw vader met het gezin naar jullie land van herkomst is teruggekeerd, ofschoon jouw vader claimde er voor zijn leven en dat van jullie gezin te vrezen. Dat de terugkeer niet binnen geografische grenzen van Bagdad zelf was, maar naar het gebied net ten noorden ervan (jouw vader duidde het gebied waar jullie verbleven overigens zelf aan als een onderdeel van Bagdad), kan de conclusies die eerder werden gemaakt niet wijzigen.

Gelet op voorgaande vaststellingen dient te worden gesteld dat de verklaringen die jouw vader heeft gedaan een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk hebben gemaakt.

De (overige) documenten die werden voorgelegd vermogen deze conclusies niet te wijzigen. Het politiedocument waarmee moet worden aangetoond dat jouw vader geïnviseerd en persoonlijk beschoten werd vermag niet de gebrekkige geloofwaardigheid inzake het eerder ingeroepen incident te herstellen. Dergelijke documenten hebben enkel een ondersteunende waarde wanneer zij vergezeld worden van overtuigende en aannemelijke verklaringen, hetgeen in casu niet het geval was daar er veranderlijke (jouw vader gaf meermaals aan dat hij er geen idee van had of hij doelbewust werd beschoten) en uiterst vage verklaringen werden afgelegd ter zake. Dat er op heden, geheel post factum, een kopie van een door de politie opgesteld document wordt voorgelegd om gekantelde verklaringen te staven kan de gebrekkige geloofwaardigheid niet herstellen. Uit het rapport dat aan jouw dossier werd toegevoegd blijkt bovendien dat corruptie en fraude inzake dergelijke Iraakse documenten welig tiert, waardoor de bewijswaarde van dergelijke stukken erg relatief is.

Dezelfde relatieve bewijswaarde is van toepassing inzake het arrestatiebevel. Bovendien is het document in kwestie bevreedend genoeg opgesteld in maart 2019. Het is bezwaarlijk aannemelijk te noemen dat er, na een jarenlang verblijf in het buitenland, nu plots een arrestatiebevel zou uitgevaardigd worden in hoofde van jouw vader. Wanneer gevraagd wordt waarom er in hoofde van jouw vader een arrestatiebevel werd uitgevaardigd moet jouw vader overigens het antwoord schuldig blijven. Redelijkerwijs kan worden verwacht dat jouw vader het betrokken artikel uit de Iraakse strafwet zou opzoeken om zich zodoende te vergewissen van wat er hem ten laste wordt gelegd. Indien het bewuste artikel wordt opgezocht in de Iraakse strafwet komt men uit bij het volgende: "Any person who wilfully causes alarm by the abuse of cable or wireless communications equipment is punishable by a period of detention not exceeding 1 year plus a fine not exceeding 100 dinars or by one of those penalties." Het is volstrekt onduidelijk waarom men jouw vader (na al die tijd) een dergelijk misdrijf ten laste zou leggen. De bevreedende timing, de ontbrekende kennis van jouw vader en het opmerkelijke artikel indiceert dan ook, geheel in lijn met de beschikbare landeninformatie, een vervalst karakter van het voorgelegde document. Het arrestatiebevel vermag dan ook niet de conclusies in deze beslissing te wijzigen.

Aangaande de (Duitse) documenten die ingaan op de psychische toestand van jouw vader dient te worden gesteld dat deze conclusie an sich geenszins bewijs vormt voor de motieven die worden ingeroepen. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten. Dat jouw vader te kampen kreeg met psychische problemen wordt door het CGVS niet betwijfeld, doch dient te worden gesteld dat dit op zich niet kan doen besluiten tot een nood aan internationale bescherming. Bovendien moeten specifiek inzake het gegeven dat er gewag wordt gemaakt van PTSS worden gesteld dat dit besluit werd opgesteld amper twaalf dagen na de eerste consultatie, op basis van een anderhalf uur durend gesprek met jouw vader. De verklaringen van jouw vader werden hierbij kennelijk voor waar aangenomen, hetgeen reeds indiceert dat de uiteindelijke conclusie (deels) op foutieve informatie is gestoeld waardoor het nodig is reserves te uiten bij de gestelde diagnose. Het is hierbij bovenal uiterst markant dat de behandelende arts de start van de

psychische lasten van jouw vader situeert nadat hij het slachtoffer zou zijn geworden van een eerste aanval op zijn persoon in 2006. Jouw vader zou in dat jaar samen met een zoon van in hun wagen zijn beschoten (een opvallend gelijkaardig incident als hetgeen zich volgens de afgelegde verklaringen ook in 2013 zou hebben afgespeeld). Dat dit het startpunt voor de psychologische problemen zou zijn is zeer frappant aangezien jouw vader bij het CGVS tot twee keer toe uitdrukkelijk te kennen gaf dat hij zelf geen persoonlijke problemen kende in 2006. Op 26 september 2016 werd aan jouw vader gevraagd: "U had het over sektarisch geweld in 2006 en moord op mensen die voor de Amerikanen hadden gewerkt. Heeft u toen zelf iets meegemaakt?". Jouw vader repliceerde hierop: "Ja, natuurlijk. Het zijn mensen die ik persoonlijk kende die zijn vermoord zoals Ahmad en Ali. Ik kon niet op mijn beurt blijven wachten." Vervolgens werd aan jouw vader gevraagd: "Is er ooit iets met u gebeurd?" Waarop jouw vader stelde: "Met mij niet nee." (CGVS 26/9/2016 p. 11) De volgende dag werd nogmaals gevraagd of jouw vader ooit persoonlijke problemen kende in 2006. Het antwoord van jouw vader was: "Neen, niet persoonlijk. Maar ik vertelde u, mijn vrienden werden gedood en ik wacht niet tot ik zelf aan de beurt ben, dat zou niemand doen." (CGVS 27/9/2016 p. 6) Van een tweede persoonlijke beschieting in de wagen blijkt hoegenaamd geen sprake, ofschoon twee keer uitdrukkelijk gepolst werd naar persoonlijke problemen in deze periode. Deze vaststelling vormt niet enkel een bijkomende indicatie van een gekunsteld relaas, maar toont daarenboven aan dat de basis om tot het bestaan van PTSS te komen eenzijdige en ongeloofwaardige verklaringen blijken te zijn. De arts verwijst immers uitdrukkelijk naar de twee ongeloofwaardige schietpartijen om tot zijn conclusie te komen. Bijgevolg kunnen ernstige vraagtekens bij de betrouwbaarheid van dit document worden geplaatst.

Er werden nog diverse medische documenten voorgelegd die betrekking hebben op jou en jouw familie. Dienaangaande dient te worden gesteld dat de medische problemen waar jij en jouw gezin mee kampen an sich geen elementen zijn die verband houden met de criteria vermeld in artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingen wet. Ook het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde reeds dat (ernstige) medische problemen niet onder de toepassing van de subsidiaire bescherming vallen. Voor de beoordeling van medische elementen dient u zich tot de geëigende procedure moet richten. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschoefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn

uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat u op 22 augustus 2019 middels uw advocaat opmerkingen overmaakte met betrekking tot het persoonlijk onderhoud. Echter blijkt dat het om (beperkte) aanpassingen/toevoegingen gaat die geen impact hebben op de inhoudelijke conclusies in uw dossier. Bijgevolg vermag deze communicatie niet de uitkomst van de beslissing te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

(...)”

Ten aanzien van M. S. K. A.-B.:

“(..."

A. Feitenrelaas

Je bezit de Iraakse nationaliteit en bent afkomstig uit Bagdad. Je hebt jouw land van herkomst definitief verlaten in augustus 2014 in het gezelschap van jouw ouders S. K. R. A.-B. (o.v. X) en A. A. H. H. (o.v. X).

Op 9 september 2015 dienden jouw ouders een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 24 oktober 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Jouw ouders dienden geen beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 26 juni 2017 dienden jouw ouders een tweede verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 evenzeer in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 20 juli 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag genomen. Jouw ouders dienden opnieuw geen beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 30 april 2019 dienden jouw ouders een derde verzoek om internationale bescherming in. Jouw ouders namen evenwel zelf de beslissing om afstand te nemen van dit verzoek.

Op 9 mei 2019 diende je in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Gezien jouw leeftijd werd er geoordeeld dat jij te jong was om zelf inhoudelijk gehoord te worden inzake het ingediende beschermingsverzoek. Jouw vader kreeg bijgevolg de mogelijkheid om verklaringen in jouw naam af te leggen. Deze zijn te raadplegen in de notities van het persoonlijk onderhoud van jouw broer A.-B. T. S. K. (X). Jouw vader verklaarde meer bepaald dat hij in Turkije lid was geworden van de Iraakse oppositie. Verder verklaarde hij dat hij bij zijn terugkeer naar Irak naar Diyala en niet naar Bagdad ging.

Ter staving van het verzoek werden de volgende documenten voorgelegd: een arrestatiebevel ten aanzien van jouw vader (k), een politiedocument over de beschieting van de wagen (k), een volmacht voor uw vader bij een Iraakse vereniging in Turkije (k) en diverse medische documenten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werden de verklaringen afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het

Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; gezien jouw zeer jonge leeftijd heeft jouw vader de mogelijkheid gekregen om in jouw naam verklaringen af te leggen; het persoonlijk onderhoud vond daarenboven plaats in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen. Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en meer bepaald uit de door jouw familieleden afgelegde verklaringen dat jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die door jouw werden ouders aangehaald ter staving van hun eerdere beschermingsverzoeken en waarvoor de beslissing nu definitief is.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

De aanvullende elementen die door jouw vader werden aangereikt tijdens jouw persoonlijk onderhoud betreffen voort géén eigen motieven in jouw hoofde maar zijn nieuwe elementen in hoofde van jouw ouders. Bijgevolg moeten jouw ouders hiervoor de geëigende procedure volgen, i.e. het indienen van een volgend verzoek in de zin van artikel 57/6/2.

Bovendien moet ter zake worden gesteld dat de door jouw vader ingeroepen elementen überhaupt niet kunnen volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade als aannemelijk te beschouwen.

Inzake de werkzaamheden die jouw vader zou hebben uitgevoerd voor een Iraakse organisatie in Turkije dient te worden gesteld dat hij enkel een kopie van een volmacht voorlegt waardoor de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Zelfs indien zijn verklaringen ter zake zouden worden aangenomen moet er worden vastgesteld dat hij zich qua werkzaamheden beperkte tot het leveren van humanitaire bijstand, zonder hierbij onderscheid te maken op basis van etnie of geloofsbekering. Zodoende zou hij geenszins controversiële bijdragen hebben geleverd waardoor in die optiek niet kan worden ingezien waarom jouw vader op heden hierom zou worden geviseerd in Irak. Hiernaar gevraagd kan hij overigens ook geen concrete indices naar voor schuiven waaruit zou moeten blijken dat hij omwille van zijn humanitaire activiteiten problemen zou kennen. Indien jouw vader effectief vreest om geviseerd te worden omwille van zijn humanitair werk in Turkije kan tenslotte niet worden ingezien waarom hij dit niet eerder zou hebben verteld aan het CGVS. De door jouw vader gegeven uitleg, als zou de organisatie of de oprichter ervan als terroristisch worden aanschouwd, kan hierbij niet als toereikend of aannemelijk worden aanschouwd. Jouw vader was immers zeer geruime tijd in België waardoor hij zich probleemloos kon vergewissen van de mogelijkheden om zijn op heden geclaimde activiteiten tot uiting te brengen. Het is binnen deze context evenmin duidelijk waarom jouw ouders gezien dit nieuw ingeroepen motief zouden afstand doen van hun beschermingsverzoek van 30 april 2019.

Verder wierp jouw vader op dat hij bij de terugkeer naar Irak niet naar Bagdad maar naar Diyala terugkeerde. Dit gegeven neemt evenwel niet weg dat jouw vader met het gezin naar jullie land van herkomst is teruggekeerd, ofschoon jouw vader claimde er voor zijn leven en dat van jullie gezin te vrezen. Dat de terugkeer niet binnen geografische grenzen van Bagdad zelf was, maar naar het gebied net ten noorden ervan (jouw vader duidde het gebied waar jullie verbleven overigens zelf aan als een onderdeel van Bagdad), kan de conclusies die eerder werden gemaakt niet wijzigen.

Gelet op voorgaande vaststellingen dient te worden gesteld dat de verklaringen die jouw vader heeft gedaan een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk hebben gemaakt.

De (overige) documenten die werden voorgelegd vermogen deze conclusies niet te wijzigen. Het politiedocument waarmee moet worden aangetoond dat jouw vader geïdoleerd en persoonlijk beschoten werd vermag niet de gebrekkige geloofwaardigheid inzake het eerder ingeroepen incident te herstellen. Dergelijke documenten hebben enkel een ondersteunende waarde wanneer zij vergezeld worden van overtuigende en aannemelijke verklaringen, hetgeen in casu niet het geval was daar er veranderlijke (jouw vader gaf meermaals aan dat hij er geen idee van had of hij doelbewust werd beschoten) en uiterst vage verklaringen werden afgelegd ter zake. Dat er op heden, geheel post factum, een kopie van een door de politie opgesteld document wordt voorgelegd om gekantelde verklaringen te staven kan de gebrekkige geloofwaardigheid niet herstellen. Uit het rapport dat aan jouw dossier werd toegevoegd blijkt bovendien dat corruptie en fraude inzake dergelijke Iraakse documenten welig tiert, waardoor de bewijswaarde van dergelijke stukken erg relatief is.

Dezelfde relatieve bewijswaarde is van toepassing inzake het arrestatiebevel. Bovendien is het document in kwestie bevredigend genoeg opgesteld in maart 2019. Het is bezwaarlijk aannemelijk te noemen dat er, na een jarenlang verblijf in het buitenland, nu plots een arrestatiebevel zou uitgevaardigd worden in hoofde van jouw vader. Wanneer gevraagd wordt waarom er in hoofde van jouw vader een arrestatiebevel werd uitgevaardigd moet jouw vader overigens het antwoord schuldig blijven. Redelijkerwijs kan worden verwacht dat jouw vader het betrokken artikel uit de Iraakse strafwet zou opzoeken om zich zodoende te vergewissen van wat er hem ten laste wordt gelegd. Indien het bewuste artikel wordt opgezocht in de Iraakse strafwet komt men uit bij het volgende: "Any person who wilfully causes alarm by the abuse of cable or wireless communications equipment is punishable by a period of detention not exceeding 1 year plus a fine not exceeding 100 dinars or by one of those penalties." Het is volstrekt onduidelijk waarom men jouw vader (na al die tijd) een dergelijk misdrijf ten laste zou leggen. De bevredigende timing, de ontbrekende kennis van jouw vader en het opmerkelijke artikel indiceert dan ook, geheel in lijn met de beschikbare landeninformatie, een vervalst karakter van het voorgelegde document. Het arrestatiebevel vermag dan ook niet de conclusies in deze beslissing te wijzigen.

Aangaande de (Duitse) documenten die ingaan op de psychische toestand van jouw vader dient te worden gesteld dat deze conclusie an sich geenszins bewijs vormt voor de motieven die worden ingeroepen. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten. Dat jouw vader te kampen kreeg met psychische problemen wordt door het CGVS niet betwijfeld, doch dient te worden gesteld dat dit op zich niet kan doen besluiten tot een nood aan internationale bescherming. Bovendien moeten specifiek inzake het gegeven dat er gewag wordt gemaakt van PTSS worden gesteld dat dit besluit werd opgesteld amper twaalf dagen na de eerste consultatie, op basis van een anderhalf uur durend gesprek met jouw vader. De verklaringen van jouw vader werden hierbij kennelijk voor waar aangenomen, hetgeen reeds indiceert dat de uiteindelijke conclusie (deels) op foutieve informatie is gestoeld waardoor het nodig is reserves te uiten bij de gestelde diagnose. Het is hierbij bovenal uiterst markant dat de behandelende arts de start van de psychische lasten van jouw vader situeert nadat hij het slachtoffer zou zijn geworden van een eerste aanval op zijn persoon in 2006. Jouw vader zou in dat jaar samen met een zoon van in hun wagen zijn beschoten (een opvallend gelijkaardig incident als hetgeen zich volgens de afgelegde verklaringen ook in 2013 zou hebben afgespeeld). Dat dit het startpunt voor de psychologische problemen zou zijn is zeer frappant aangezien jouw vader bij het CGVS tot twee keer toe uitdrukkelijk te kennen gaf dat hij zelf geen persoonlijke problemen kende in 2006. Op 26 september 2016 werd aan jouw vader gevraagd: "U had het over sektarisch geweld in 2006 en moord op mensen die voor de Amerikanen hadden gewerkt. Heeft u toen zelf iets meegemaakt?". Jouw vader repliceerde hierop: "Ja, natuurlijk. Het zijn mensen die ik persoonlijk kende die zijn vermoord zoals Ahmad en Ali. Ik kon niet op mijn beurt blijven wachten." Vervolgens werd aan jouw vader gevraagd: "Is er ooit iets met u gebeurd?" Waarop jouw vader stelde: "Met mij niet nee." (CGVS 26/9/2016 p. 11) De volgende dag werd nogmaals gevraagd of jouw vader ooit persoonlijke problemen kende in 2006. Het antwoord van jouw vader was: "Nee, niet persoonlijk. Maar ik vertelde u, mijn vrienden werden gedood en ik wacht niet tot ik zelf aan de beurt ben, dat zou niemand doen." (CGVS 27/9/2016 p. 6) Van een tweede persoonlijke beschieting in de wagen blijkt hoegenaamd geen sprake, ofschoon twee keer uitdrukkelijk gepolst werd naar persoonlijke problemen in deze periode. Deze vaststelling vormt niet enkel een bijkomende indicatie van een gekunsteld relaas, maar toont daarenboven aan dat de basis om tot het bestaan van PTSS te komen eenzijdige en ongeloofwaardige verklaringen blijken te zijn. De arts verwijst immers uitdrukkelijk naar de twee ongeloofwaardige schietpartijen om tot zijn conclusie te komen. Bijgevolg kunnen ernstige vraagtekens bij de betrouwbaarheid van dit document worden geplaatst.

Er werden nog diverse medische documenten voorgelegd die betrekking hebben op jou en jouw familie. Dienaangaande dient te worden gesteld dat de medische problemen waar jij en jouw gezin mee kampen an sich geen elementen zijn die verband houden met de criteria vermeld in artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingen wet. Ook het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde reeds dat (ernstige) medische problemen niet onder de toepassing van de subsidiaire bescherming vallen. Voor de beoordeling van medische elementen dient u zich tot de geëigende procedure moet richten. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschroefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraqi Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor

de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat u op 22 augustus 2019 middels uw advocaat opmerkingen overmaakte met betrekking tot het persoonlijk onderhoud. Echter blijkt dat het om (beperkte) aanpassingen/toevoegingen gaat die geen impact hebben op de inhoudelijke conclusies in uw dossier. Bijgevolg vermag deze communicatie niet de uitkomst van de beslissing te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind (hierna: Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3 t.e.m. 48/5, 57/7 en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers stellen dat zij zich niet kunnen vinden in de redenering van de commissaris-generaal en stellen dat eerste verzoeker *“ter zitting”* elementen heeft aangereikt dat er in hunnen hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Verzoekers menen dat eerste verzoeker op consistente en gedetailleerde wijze informatie wist te verstrekken over zijn rol als Iraaks opposant in Turkije. Verzoekers citeren daartoe uit het verslag van het gehoor van eerste verzoeker bij de commissaris-generaal. Verzoekers betwisten de stelling van de commissaris-generaal dat eerste verzoeker geen vrees voor vervolging zou koesteren bij terugkeer naar Irak, gezien zijn engagement daar louter humanitaire hulp betrof. Verzoekers stellen dat hij *“deel uitmaakte van Al Wafaq sinds begin 2015”*, hetgeen op zich een belangrijke indicatie is voor zijn vrees voor vervolging. Gezien hij daar met veel mensen in contact kwam, zou het volgens verzoekers immers allerminst uitgesloten kunnen worden dat zijn lidmaatschap ter ore is gekomen van de Iraakse regering of sympathisanten daarvan, te meer daar hij tot op heden in contact staat met *“al Wafaq”* in Turkije.

Vervolgens wijzen verzoekers op de bijzondere omstandigheid dat eerste verzoeker *“kritische artikels over het regime post op zijn facebook”*. Ondanks het feit dat de commissaris-generaal eerste verzoeker hierover bevroeg, is hiervan niets terug te vinden in de bestreden beslissing. Verzoekers stellen dienaangaande dat eerste verzoeker *“ook nu nog contacten heeft met opposanten in Turkije”* en wijzen erop dat hij deze informatie niet eerder had verstrekt *“op voorspraak van zijn vorige raadsman”*. Verzoekers wijzen voorts op het principe van familiale eenheid en stellen dat de *“ernstige”* problemen van eerste verzoeker voor de hele familie, inzonderheid voor de minderjarige kinderen, *“een reëel risico op ernstige schade door weerkaatsing”* zouden creëren. Families van geviseerde burgers zijn immers een uitermate kwetsbaar doelwit voor vergeldingsacties en aanslagen.

Daarnaast merken verzoekers nog op dat eerste verzoeker, als aanhanger van de soennitische religie, voor de Amerikanen heeft gewerkt (als vrachtwagenchauffeur voor de Turkse firma ‘77’, die met de Amerikanen samenwerkte) waardoor de minderjarige kinderen zouden worden blootgesteld aan vervolging.

Verzoekers gaan ook in op de Duitse documenten betreffende de psychische toestand van eerste verzoeker waarbij zij betogen dat de informatie daaruit onmogelijk tegen de asielzoeker kan worden gebruikt omdat ze zonder tegenspraak worden opgemaakt. Volgens verzoekers heeft eerste verzoeker reeds eerder medische stukken neergelegd en kan worden besloten dat eerste verzoeker zich in een kwetsbare psychische toestand bevindt. Verzoekers voegen er nog aan toe dat T. lijdt aan schurft ingevolge de ongezonde hygiënische omstandigheden waarin zij leven. Verzoekers verwijten de commissaris-generaal de concrete levensomstandigheden en medische toestand van verzoekers niet afdoende te hebben onderzocht.

In een volgend middelonderdeel stellen verzoekers dat aan hen de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend met toepassing van artikel 48/4 § 2, b), van de vreemdelingenwet. Verzoekers wijzen dienaangaande op de veiligheidssituatie in Bagdad en stellen dat de minderjarige kinderen een risico lopen op ernstige *“schade door weerkaatsing”* omwille van hun profiel als zonen van *“een soennitische burger die medewerking verleende aan buitenlandse autoriteiten als vrachtwagenchauffeur en die vervolgens als opposant van het regime vanuit Turkije actief was in de Al Wafaq en tot op heden met hen contacten onderhoudt evenals via facebook zijn onvrede met de huidige situatie in Irak kenbaar heeft gemaakt”*, en die *“een kwetsbaar profiel kent ingevolge zijn psychisch zeer lamentabele toestand”*. Verzoekers poneren dat het terugsturen naar Bagdad, in het licht van de huidige complexe situatie daar, een *“ernstig risico op ernstige schade creëert in de zin van artikel 3 EVRM”*.

Tenslotte stippen verzoekers aan dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag vereist dat het belang van het kind bij alle maatregelen die ten aanzien van kinderen genomen worden als eerste in overweging moet worden genomen. Dit zou ook verankerd zijn in artikel 24 van het Handvest en in artikel 22bis van de Grondwet. Verzoekers halen een arrest van de Raad aan van 10 december 2014 waarin gerefereerd wordt naar het arrest *Tarakhel* van het EHRM, waarin het EHRM benadrukt dat deze vereisten ook gelden

voor kinderen die begeleid zijn door hun ouders. Verzoekers besluiten met de stelling dat de commissaris-generaal “*geen oog had voor de belangen van beide minderjarige kinderen*”.

Verzoekers vragen om de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en hen de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, in ondergeschikte orde om hen de subsidiaire bescherming toe te kennen, in hoogst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Middels een aanvullende nota van 5 februari 2020 voegt de commissaris-generaal de verwijzing toe naar de “*UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*” van mei 2019, naar de “*EASO Country Guidance note: Iraq*” van juni 2019 en naar de “*EASO COI Report Iraq - Security situation*” van maart 2019 (Aanvullende nota CGVS).

2.3. Beoordeling

2.3.1. In de bestreden beslissingen wordt in de eerste plaats gesteld dat in hoofde van de minderjarigen passende steunmaatregelen werden verleend om tegemoet te komen aan hun bijzondere procedurele noden.

Vervolgens stelt de commissaris-generaal in zijn beslissingen dat de minderjarige kinderen geen eigen elementen hebben aangehaald die een afzonderlijk verzoek om internationale bescherming in hunnen hoofde rechtvaardigen. In zoverre de minderjarige kinderen hun asielaanspraak steunen op het relaas dat verzoekers aanhaalden tijdens hun eerdere verzoeken om internationale bescherming, merkt de commissaris-generaal op dat dit in hoofde van de minderjarige kinderen geen eigen motieven uitmaken. De commissaris-generaal stipt ook aan dat de elementen die door eerste verzoeker werden aangereikt, nieuwe elementen zijn in hoofde van verzoekers zelf, die hiervoor de geëigende procedure moeten volgen, namelijk een volgend verzoek in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal gaat in de beslissingen ook in op de ongeloofwaardigheid van de door eerste verzoeker ingeroepen elementen waarbij het onaannemelijk wordt geacht dat eerste verzoeker een vrees voor de Iraakse overheid zou koesteren wegens werkzaamheden die hij zou hebben gedaan voor een Iraakse organisatie in Turkije. Diens inzet daar betrof immers het leveren van humanitaire bijstand zonder daarbij onderscheid te maken volgens etnie of geloofstrekking, zo stelt de commissaris-generaal vast, waardoor het niet aannemelijk is dat hij daardoor problemen zou kennen in Irak. Daarenboven wordt in de beslissing aangestipt dat dit element door eerste verzoeker manifest laattijdig werd aangebracht. Tevens stelt de commissaris-generaal vast dat het gegeven dat eerste verzoeker bij zijn terugkeer naar Irak naar Diyala en niet naar Bagdad terugkeerde de eerder gemaakte conclusies niet kan wijzigen, net zo min als de thans neergelegde documenten. Zo leggen verzoekers een politiedocument neer dat zou moeten aantonen dat eerste verzoeker geïnterviewd en persoonlijk beschoten werd in Irak. De ongeloofwaardigheid van dat incident werd evenwel reeds vastgesteld in de eerdere beslissingen van de commissaris-generaal en wordt ook tijdens deze aanvraag om internationale bescherming niet ondersteund door coherente en plausibele verklaringen. Dezelfde conclusies gelden volgens de commissaris-generaal ten aanzien van het arrestatiebevel dat, bizar genoeg, opgesteld zou zijn in maart 2019 en waarvan eerste verzoeker blijkbaar niet eens de aanleiding zou kennen. De commissaris-generaal bespreekt vervolgens de vele medische en psychologische documenten betreffende eerste verzoeker. Daaruit kan niet objectief worden afgeleid waarom en in welke omstandigheden eerste verzoeker de psychologische letsels zou zijn opgelopen. De commissaris-generaal vestigt daarbij de aandacht op het feit dat medische problemen *an sich* geen elementen zijn die verband houden met de criteria, vermeld in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

Aangaande de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, stelt de commissaris-generaal dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de minderjarige kinderen bij een eventuele terugkeer naar Bagdad met hun ouders aldaar blootgesteld zouden worden aan een reëel risico op ernstige schade, waarvoor hij zich baseert op een EASO rapport van maart 2019. Op grond van de beschikbare gegevens wordt in de beslissingen gesteld dat er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de minderjarige kinderen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon. Er zijn volgens de commissaris-generaal ook geen ‘persoonlijke omstandigheden’ voorhanden die zouden wijzen op een verhoogd risico op slachtofferschap van het in Bagdad aanwezige willekeurige geweld.

De commissaris-generaal besluit dat de verzoeken om internationale bescherming op grond van artikel 57/6, §3, 6°, van de vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dienen te worden verklaard, maar vestigt wel de aandacht van de bevoegde minister op het gegeven dat het om minderjarige kinderen gaat.

2.3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekers daarin de schending aanvoeren van artikel 6 van het EVRM, aangezien verzoekers verzuimen uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen *in concreto* deze verdragsbepaling zouden schenden. Het enig middel is evenmin ontvankelijk in zoverre verzoekers daarin de schending aanvoeren van de artikelen 48/3 tot en met 48/5 van de vreemdelingenwet. Die schending kan niet dienstig aangevoerd worden, aangezien de beoordeling beperkt is tot de vraag of er nieuwe elementen voorhanden zijn, zoals bedoeld in artikel 57/6/2, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.3.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. X). De artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dus dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. X). Datzelfde geldt voor het door verzoekers geschonden geachte artikel 62 van de vreemdelingenwet.

2.3.4. De bestreden beslissingen vermelden uitdrukkelijk artikel 57/6, §3, 6°, van de vreemdelingenwet als hun juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"(...)

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten. (...)"

In het hierboven weergegeven artikel 57/6, §3, 6°, van de vreemdelingenwet wordt verwezen naar artikel 57/1, §1, eerste lid, waarin wordt gestipuleerd dat "(e)en vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (...)"

Uit de parlementaire voorbereiding, die aanleiding gaf tot de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (B.S. 12 maart 2018), waarbij artikel 57/6, §3, 6° werd ingevoerd, blijkt het volgende: "De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen. Het voorafgaandelijke onderzoek kan volgens artikel 42, tweede lid, b) van de richtlijn 2013/32/EU echter niet uitsluitend op basis van schriftelijke toelichtingen zonder persoonlijk gehoor gebeuren. Voor wat betreft minderjarigen kunnen de lidstaten echter overeenkomstig artikel 14, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU in hun nationale wetgeving voorschrijven in welke gevallen deze de gelegenheid moet krijgen voor een persoonlijk onderhoud. In principe zullen deze minderjarigen gehoord worden door het CGVS, tenzij hun leeftijd, maturiteit of kwetsbaarheid dit niet zouden toelaten. Indien de minderjarige vreemdeling wel eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, wordt een beslissing genomen door het CGVS waarbij tot de ontvankelijkheid wordt besloten." (MvT bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St., Kamer*, 2016-2017, nr. 2548/001, p. 108). Er

dient dus nagegaan te worden of de minderjarige kinderen van verzoekers eigen feiten hebben aangebracht die een apart verzoek om internationale bescherming zouden rechtvaardigen.

2.3.5. Uit het administratief dossier blijkt vooreerst dat verzoekers reeds eerder verzoeken om internationale bescherming hadden ingediend, met name op 9 september 2015, op 26 juni 2017 en op 30 april 2019, die overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet geacht werden eveneens namens hun minderjarige kinderen te zijn ingediend.

Op 9 mei 2019 dienden de minderjarige kinderen van verzoekers (*in casu* 2 broertjes van respectievelijk 5 en 7 jaar oud) in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

Het oudere broertje kreeg de gelegenheid om op 3 juli 2019 een verklaring af te leggen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (AD X, stuk 17). Beide broertjes werden op 9 augustus 2019 uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal. Voor het jongste broertje werd vastgesteld dat hij te jong was om gehoord te worden en er werd dus verwezen naar de notities van het persoonlijk onderhoud van zijn oudere broer (AD, X, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud). Het oudere broertje werd in aanwezigheid van eerste verzoeker gehoord en bleek geen eigen asielmotieven te hebben, maar schetste in rudimentaire bewoordingen de problemen van zijn vader en zijn grootvader met bandieten in Irak (AD X, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 9 augustus 2019, p. 5-6). Toen eerste verzoeker op dat gehoor het woord kreeg, herhaalde hij *in extenso* zijn persoonlijke asielmotieven en bracht hij als nieuw element aan dat hij *“in 2014 lid werd van de Iraakse oppositie in Turkije”* (AD X, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 9 augustus 2019, p. 7-8).

Nog blijktens het administratief dossier leggen verzoekers 4 documenten neer: een brief van een Iraakse vereniging in Turkije, een document die de beschieting van hun vader zou moeten aantonen, een arrestatiebevel en medische documenten betreffende het gezin (AD X, stuk 14, Documenten).

2.3.6. Verzoekers benadrukken in hun middel dat eerste verzoeker wel degelijk in aanmerking dient te komen voor internationale bescherming omwille van zijn rol als opposant van de Iraakse regering in Turkije, waarbij zij verwijzen naar diens kritische artikels op facebook, zijn contacten met de opposanten in Turkije en naar zijn job als vrachtwagenchauffeur voor een firma die met de Amerikanen samenwerkte. Daarnaast wijzen verzoekers op de psychische kwetsbaarheid van eerste verzoeker.

De Raad merkt evenwel op dat verzoekers er met deze loutere affirmaties over de problemen van eerste verzoeker hoegenaamd niet in slagen het determinerend motief uit de bestreden beslissingen aan het wankelen te brengen. De commissaris-generaal stelde immers vast dat enkel de problemen van eerste verzoeker aan bod kwamen en dat de minderjarige kinderen van verzoekers geen eigen elementen hebben aangehaald *“die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen”*. De verzuchtingen van verzoekers over de problemen van eerste verzoeker maken luidens de bestreden beslissing *“geen eigen motieven”* uit in hoofde van de minderjarige kinderen, doch *“nieuwe elementen in hoofde van (hun) ouders”*. Bijgevolg suggereert de commissaris-generaal in zijn beslissingen dat de ouders van de minderjarige kinderen de geëigende procedure dienen te volgen, i.e. het indienen, op basis van deze (nieuwe) elementen van een volgend verzoek om internationale bescherming. De commissaris-generaal kon op goede gronden concluderen dat de verzoeken om internationale bescherming van de minderjarige kinderen in toepassing van artikel 57/6, §3, 6° niet ontvankelijk dienden te worden verklaard.

2.3.7. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen uitgebreid wordt ingegaan op het ongeloofwaardig karakter van de vrees die eerste verzoeker naar aanleiding van het persoonlijk onderhoud van zijn oudste zoon had geuit voor de Iraakse overheid, onder andere omwille van zijn lidmaatschap van de oppositie en zijn voormalige tewerkstelling. De overwegingen uit de bestreden beslissing die betrekking hebben op de asielmotieven van eerste verzoeker zijn in wezen louter overtollige motieven. De kritiek van verzoekers in hun middel op deze overtollige motieven kan, zelfs indien hij gegrond zou zijn, *quod non*, onmogelijk aanleiding geven tot de conclusie dat hun minderjarige kinderen wel eigen feiten zouden hebben aangehaald die aparte verzoeken om internationale bescherming zouden rechtvaardigen.

2.3.8. Waar verzoekers in hun middel poneren dat de problemen van eerste verzoeker *“door weerkaatsing”* vervolging of ernstige schade kunnen veroorzaken bij zijn minderjarige kinderen, dient te worden aangestipt dat verzoekers uitgaan van de veronderstelling dat de problemen van eerste verzoeker aannemelijk werden geacht, hetgeen niet het geval is. Bovendien maken verzoekers niet aannemelijk dat hun problemen in hoofde van hun minderjarige kinderen als ‘eigen feiten’ kunnen worden beschouwd die

aparte verzoeken zouden rechtvaardigen. Door te verwijzen naar het beginsel van 'eenheid van gezin' bevestigen verzoekers trouwens dat er geen rechtvaardiging bestaat voor aparte verzoeken in hoofde van de minderjarige kinderen.

2.3.9. Het gegeven dat verzoekers oudste zoon aan schurft lijdt als gevolg van de ongezonde hygiënische omstandigheden waarin ze moeten leven, heeft betrekking op hun sociaalrechtelijke situatie in België, maar heeft geen uitstaans met de vraag of de minderjarige kinderen in het kader van de verzoeken om internationale bescherming, die ze in eigen naam hebben ingediend, feiten hebben aangebracht die een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.10. In hun verzoekschrift stellen verzoekers aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire bescherming, zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, omwille van het profiel van eerste verzoeker als soenniet die werkte voor de Amerikanen en die actief was voor de oppositie in Turkije. De Raad ziet niet in hoe op basis van het profiel van eerste verzoeker kan worden besloten dat zijn minderjarige kinderen 'eigen feiten' hebben aangehaald die aparte verzoeken om internationale bescherming rechtvaardigen.

2.3.11. Aangaande de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet, namelijk een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld, wijst de Raad op de recente landeninformatie die de commissaris-generaal op 6 februari 2019 aan het administratief dossier toevoegde. Uit twee van de rapporten daarin vevat, namelijk de "EASO Country Guidance note: Iraq" van juni 2019 en de "EASO COI Report Iraq - Security situation" van maart 2019 (Aanvullende nota CGVS), blijkt niet dat verzoekers en hun minderjarige kinderen louter door hun aanwezigheid in Bagdad een reëel risico op ernstige schade zouden lopen als gevolg van willekeurig geweld. Verzoekers hebben ook geen persoonlijke elementen aannemelijk gemaakt die een verhoogd risico zouden opleveren op slachtofferschap van het in Bagdad aanwezige geweld. De veiligheidssituatie in Irak kan dus evenmin gelden als 'eigen feiten' in hoofde van de minderjarige kinderen.

2.3.12. In zoverre verzoekers in hun middel artikel 3 van het EVRM geschonden achten, merkt de Raad op dat de bestreden beslissingen, die het voorwerp van onderhavig beroep uitmaken, geen verwijderingsmaatregelen betreffen. In de beslissingen wordt enkel vastgesteld dat er in hoofde van de minderjarige kinderen geen eigen feiten werden aangehaald die aparte verzoeken om internationale bescherming rechtvaardigen. Deze beslissingen hebben geen onmiddellijke weerslag op de actuele verblijfssituatie van verzoekers en hun minderjarige kinderen en houdt geen vertrekverplichting in. Verzoekers kunnen bijgevolg de schending van artikel 3 van het EVRM niet op dienstige wijze aanvoeren tegen de thans bestreden beslissingen. Indien effectief een verwijderingsmaatregel zou worden opgelegd, los van de vraag of deze gepaard gaat met een gedwongen tenuitvoerlegging, kunnen verzoekers deze alsnog aanvechten met de rechtsmiddelen waarover zij beschikken (cf. RvS 13 januari 2016, nr. X).

2.3.13. Waar verzoekers artikel 3 van het IVRK geschonden achten, merkt de Raad op dat zij niet concreet aantonen op welke wijze het (hoger) belang van de kinderen zou zijn miskend. Uit het administratief dossier blijkt immers dat aan de minderjarigen steunmaatregelen werden verleend waarbij zij gehoord werden door een gespecialiseerde *protection officer* en dat hun vader de mogelijkheid kreeg om opmerkingen te formuleren. Het enkele gegeven dat de commissaris-generaal tot de conclusie kwam dat de verzoeken om internationale bescherming van de minderjarige kinderen niet-ontvankelijk dienden te worden verklaard, betekent niet dat met hun (hogere) belangen geen rekening zou zijn gehouden.

2.3.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het IVRK. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekers tonen niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.3.15. Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen om de specifieke redenen, zoals voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3°, van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN